Prezenţa este desigur şi o situare în timp: în timpul nostru şi la momentul vorbirii, în amândouă limbile europene. Ceea ce trebuie să observăm e că, pentru a defini acest „timp" special, se recurge de obicei la spaţiu. De altfel, şi pe româneşte, când strigăm: „prezent", noi înţelegem: „de faţă". S-ar părea deci că nu este nici o deosebire. „Prezenţa" lucrului ar însemna pe româneşte totuna cu germanul „*da sein*" şi cu francezul „*avoir lieu*". Odată ce lucrul e identificat în spaţiu, situat, odată ce „are loc" şi e aci – este!

Ce înseamnează însă pentru român acest „se întâmplă"? Cei ce s-au ocupat de el îi conferă două rădăcini. După unii, „întâmplare" nu înseamnă decât „situare în timp". După alţii, termenul n-ar avea, originar, decât aceeaşi accepţiune de determinare a unui anumit loc de trecere, „*in templo habere*", însemnând momentul astronomic în care o stea atinge apogeul, în care e prinsă de viziune la meridian. E vorba, totuşi, de acelaşi lucru? Nu. Şi iată de ce. „Se întâmplă" nu înseamnă deloc că un lucru capătă un plus de fiinţă, că se face, că iese din nimic; ci înseamnă numai că: „se preface", se transformă sau, mai pregnant legat de timp, că „trece".